

TOERISME EN RECREATIE

22-23 APRIL 2023

Weekend van het Volkscafé

Al 7 edities lang vieren de Westhoek en Frans-Vlaanderen de sfeer en gastvrijheid van de volkscafés. Het volkscafé zorgt niet alleen voor beleving maar vervult ook de rol van toeristisch ambassadeur en geeft het ook zuurstof aan het sociale en culturele leven.

Volkscafé anno 2023

De gekende volkscafés worden aangevuld met nieuwe locaties die op zoek gaan naar innovatie. De sanseveria, de jukebox en de biljart krijgen gezelschap van vintagemeubels, platenspelers en hip behangpapier. Er ontstaat een mooie mix van leuke adresjes waar gastvrijheid, trots en gezelligheid zorgen voor een warm welkom.

Muziek, volksspelen, streekbieren, Picon en... veel verrassingen!

In het Weekend van het Volkscafé zijn er tal van evenementen en leuke activiteiten. Van volkssport tot huisgemaakte soep, van swing-jazz tot musette. Een topper blijft de 'Picon Maison', het bekendste grensoverschrijdend aperitief. Maar vergeet ook niet de excellente bieren en wijnen uit de Westhoek. Het evenement waaiert uit over de Westhoek, van Veurne tot in Wervik. Ook in Noord-Frankrijk waar de 'convivialité' met een Franse flair wordt gepresenteerd.

Ontdek het volledige programma op www.weekendvanhetvolkscafe.be

www.facebook.com/weekendvanhetvolkscafe

Grenzeloos authentiek genieten met grote goesting

ERFGOEDDAG 'Beestig'

Gratis!

Erfgoeddag richt dit jaar zijn schijnwerpers op onze mededieren. Van vleermuis, werkpaard en schoothond tot en met de grote boze wolf, de ekster op de galg, de eerste zwaluw, de zwarte weduwe of de immer naarstige houtworm: op **zondag 23 april 2023** kom je in Vlaanderen gegarandeerd het hele dierenrijk tegen, voor en achter de schermen.

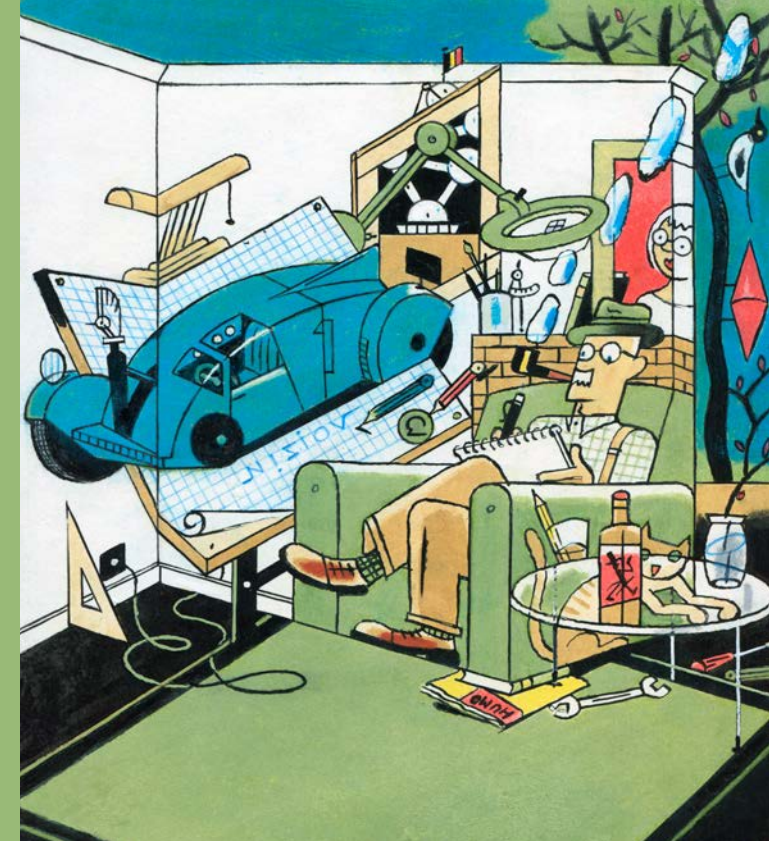
- In **Erfgoedcentrum De Briekenmolen** vinden we honderden, nee, duizenden dieren, in allerlei vormen, groottes, documenten, materialen en hoedanigheden! Tijdens onze **opendeurdag** (doorlopend van 14 tot 17 uur) kan je de grote verscheidenheid van onze collecties komen bewonderen. Kom even piepen achter de schermen van de werking van het Erfgoedcentrum, dat tevens stadsarchief is.
- In de **tuin van het Tabaksmuseum** vind je een **buitenexpo** met enkele rare snuiters uit het archief. Kom zeker eens langs tijdens of na een mooie natuurwandeling in de buurt van het museum en op natuurdomein De Balokken.
- Voor de gelegenheid gooien de meester-molenaars ook de deuren van de **Brieken- en Kruisekemolen** open (doorlopend te bezoeken van 14 tot 17 uur). Alle bezochtdagen van dit jaar vind je trouwens op www.wervik.be/toerisme/activiteiten/openmolendagen.

Meer info: dienst Erfgoed, 056 95 24 37 of erfgoed@wervik.be

MUSEUM & ERFGOED

EVER MEULEN exposeert

Het Nationaal Tabaksmuseum gaat in zee met Ever Meulen. De gerenommeerde illustrator en graficus bouwde tijdens de jaren 1970-1990 onder meer mee aan het succes van het weekblad Humo. Als geboren Kuurnenaar (*1946) heeft Ever Meulen altijd al een boontje gehad voor ronkende wagens, wiegende dames en uitstekende muziek. Zijn oog voor detail en de humoristische knipoog kenmerken zijn werk. In tal van tekeningen duiken er rooktributen op of beeldt hij zichzelf af met de pijp in de mond. "Gelukkig ben ik verlost van deze mistige zonde," merkt hij breed glimlachend op.

SMOKEABILITY

tijdelijke tentoonstelling 1 april - 5 november 2023
nationaal tabaksmuseum - wervik

Met Smokeability, een samentrekking van 'Smoke' en 'Mobility', stapt het museum mee in het regioproject '50 jaar E3/E17' van Leiedal en Zuidwest. Speciaal voor deze tentoonstelling selecteerde Ever Meulen ruim 100 tekeningen rond mobiliteit in combinatie met de pijp, de sigaar en de sigaret.

Interview: Katrien Bonne

Zevenenzeventig lentes telt hij intussen, maar nog steeds is de tekenaar, cartoonist, illustrator en volbloed estheet in Ever Meulen springlevend. In zijn rijke oeuvre zijn figuren met sigaret en pijp al decennialang vaste prik, zowel vanwege hun stilistische brille als door hun zweem van ouderwetse glamour. In het Tabaksmuseum kon een overzichtstentoonstelling van zijn werk niet langer uitblijven.

Ever Meulen: een introductie in stijlvol seafoam green.

We treffen Ever Meulen in zijn ruime, lichtovergoten atelier. Dat de opdrachten nog steeds vlot binnenstromen, getuige de brede tekentafel boordevol schetsen, half afgewerkte tekeningen, potloden en potten inkt. Babbelen met Eddy Vermeulen, zoals zijn geboortenaam luidt, is zonder meer een aangename bezigheid. Niet alleen omdat hij graag over het verleden praat – 'ik ben een nostalgicus' – maar vooral door het zichtbare plezier waarmee hij me doorheen z'n goedgevulde carrière loodst. Die nam al op piepjonge leeftijd een aanvang:

"Als snootap was ik altijd met pen en papier in de weer. Terwijl mijn broer en vrienden buiten aan het ravotten waren, was ik een 'binnenzitter': uren zat ik aan de keukentafel te tekenen. Als 7-jarige won ik een prijskamp in Kuurne, met een tekening die nadien uithing in het bureau van de burgemeester. Dat maakte mijn vader, die bij de gemeente werkte, natuurlijk apetrots. Vanaf toen was ik 'Eddy de tekenaar'. Toen ik naar de humaniora moest dachten mijn ouders: 'Eddy tekent alleen

maar, wat moeten we daarmee aanvangen?' Ze stuurden me naar de afdeling Textieltekenen op het PTI in Kortrijk, maar patronen ontwerpen voor tapijten en behang: dat was mijn ding niet. Ik was zot van strips, ik wilde vooral prentjes tekenen. Zodra ik naar het hoger secundair in Sint-Lucas Gent kon, ging een droom in vervulling. Voor mij was dat het paradijs op aarde: van 's morgens vroeg tot 's avonds laat enkel nog tekenen. Met de vingers in de neus haalde ik 90%. Zo ambitieus was ik, dat ik naar Brussel wilde – en vervolgens naar Amsterdam, Londen, zelfs New York! Maar toen ik in Sint-Lucas Brussel studeerde, kwam ik de liefde tegen... En ik ben er blijven hangen." (*lacht*)

Je brood verdienen met tekenen is niet voor iedereen weggelegd. Stond afstuderen gelijk aan werk vinden?

"Ik had geluk. Na mijn studies moest ik naar den 'troep' (legerdienst), waar ik dankzij mijn tekentalent meteen voltijds aan de slag kon bij het legermagazine. Maar toegegeven, toen ik afzwaaide was er eventjes paniek. Wat nu? Als rockfanaat tekende ik toen al portretten van muzikanten als Zappa, Rod Stewart en zwarte soulzangers. Een goede vriend van me, Luc Guillaume, had stage gelopen bij Humo en Guy Mortier, die er net aan het hoofd was gekomen, was blijkbaar een 'toffe pee'. Mortier had zich omringd met zijn vrienden van de unief, Piet Piryns, Herman de Coninck, Guido Van Meir: een redactie barstensvol talent. Alleen visueel wist hij nog niet welke richting het uit moest. Toen ik mijn tekeningen bovenhaalde riep hij uit: 'Dat is het, dát moeten we hebben!' Het klikte meteen tussen ons, we werden op slag vrienden. Het hielp natuurlijk dat we dezelfde muzieksmaak deelden. En hij had een snor, net als Zappa. (*lacht*) Mijn tekeningen waren ook niet te serieus, er viel altijd wel humor in te rapen, dat paste natuurlijk geweldig bij een satirisch weekblad als Humo."

Humo is een springplank gebleken, een speeltuin, een warme thuis...

"Tijdens mijn opleiding had ik verschillende stijlen leren hanteren. Ik voelde me zelfzeker genoeg om bij Humo de meest diverse registers open te trekken. Realistische tekeningen, portretten, karikaturen, fotocollages, cartoons. Op klein formaat of op groot – hoewel ik eigenlijk altijd een miniaturist gebleven ben. Ik tekende met houtskool, potlood of pen, in zwartwit en later ook in kleur. Zonder de vedette te spelen, want Guy had het laatste woord. Als Humo's huistekenaar heb ik eindeloos mogen experimenteren. Grote uitvouwbare posters. Elke week

© Viviane Smekens

een andere tekening voor de TTT-pagina, de vaste rubriek over rockmuziek. Daar smokkelde ik telkens 3 T's in, een gimmick om de lezer tot zoeken te verleiden. Cartoons, maar ook ernstige illustraties bij politieke reportages. Zelfs de typografie verzorgde ik. En covers heb ik getekend, meer dan 200. Guy hechtte daar veel belang aan: Humo moest het in die tijd van de losse verkoop hebben, in tegenstelling tot de Knack die vooral op zijn abonnees teerde. Guy is voor mij toonaangevend gebleken, een echte mentor en inspirator. Hij heeft Humo terug populair gemaakt: week na week stegen de oplagecijfers, hij was de koning van de Livornostraat. En zijn redactie een heerlijk zotte bende: de muziek stond er stevast luid, altijd was er ambiance, je kunt je dat vandaag niet meer voorstellen. Ik tekende thuis, maar ging er vaak op bezoek. Ook door de soms onmogelijke deadlines: 'Eddy, tegen morgen hebben we zo een illustratie nodig.' Nu moet je weten dat ik eigenlijk een trage tekenaar ben, ik heb tijd nodig om iets goeds neer te zetten. Vaak onttaarde zo'n deadline dus in nachtwerk. En het resultaat moest ik live gaan afgeven hè, scanners en computers bestonden toen nog niet. Ach, onvergetelijke tijden waren het..."

Humo legde jouw carrière definitief in de plooi: van toen af ging jouw populariteit in stijgende lijn, en raakte je werk bekend in België en ver daarbuiten.

Begin jaren '70 rinkelde hier plots de bel: Joost Swarte (bekende Nederlandse striptekenaar) stond voor de deur. Hij had me ontdekt in het Brusselse progressieve boekenwinkeltje van schrijver en provo-activist Herman J. Claeys. Joost wilde ook tekenaar worden, maar zijn opleiding als industrieel vormgever had hem onvoldoende bagage gegeven en hij wilde advies. We zijn vrienden geworden, in zijn zog ben ik bij de alternatieve magazines in Frankrijk beland. Nadien kreeg ik opdrachten voor Oor (Nederlands muziektijdschrift), voor The New Yorker, voor tal van cultuurhuizen. In de loop der jaren heb ik ook heel wat boeken uitgebracht

en regelmatig tentoongesteld. De kroon op het werk kwam er in 2013 met de Henry Van de Velde award voor mijn hele loopbaan."

Samen met Joost ontwikkelden jullie een nieuwe stijl, 'de klare lijn'.

"Hoe meer je tekent, hoe sneller je een eigen stijl ontwikkelt. Nu wou ik niet per se lineair werken, maar ineens had ik toch een manier gevonden om aan de hand van duidelijke lijnen de vorm te bepalen. Een tekening wordt daardoor voor iedereen herkenbaarder, rustiger. Joost bedacht 'de klare lijn': een term die sindsdien overal bekend is geraakt."

In jouw werk kan je niet om de mooie auto's heen, hun lijnen en vormen lopen als een rode draad doorheen jouw tekeningen.

"Als jonge knaap hingen mijn broer en ik geregeld uit het slaapkamerraam: van alle auto's die passeerden kenden we de merken en details uit het hoofd. Meer dan van de mechaniek hield ik van de vorm, het gestroomlijnde model. De vlasboeren uit de streek reden allemaal met van die dikke Amerikaanse bakken: was de oogst goed, dan konden ze zich zo'n wagen permitteren, haha. 's Zondags parkeerden ze rond de kerk en ging ik die auto's natekenen. Dankzij Humo kon ik in '74 een oldtimer voor 5.000 frank (€ 125) op de kop tikken. Een Oldsmobile Rocket 88, een prachtige bolide! Ik kende totaal niets van mechaniek: jaren heb ik aan die auto gesleuteld met de hulp van vrienden, technische boeken en via de correspondentie met Amerikaanse kenners. Nadien heb ik nog oldtimers gekocht en verkocht, maar die Oldsmobile is gebleven: ik heb 'm nog steeds. Vanuit mijn vormgevoeligheid en artistieke opleiding had ik sowieso een zwak voor mooie spullen, ik schuimde vroeger alle rommelmarkten af. Kasten vol miniatuurauto's, auto-onderdelen en -attributen heb ik verzameld. Hier in huis word ik overal omringd door schoonheid en dat helpt me bij het tekenen."

Ook sigaretten – al dan niet in een slanke houder – en pijpen duiken met de regelmaat van de klok op in jouw werk. Reden waarom het Tabaksmuseum met jou in zee is gegaan.

"Ik heb altijd graag mensen getekend met een pijp in de mond. Lange, sierlijke sigaretten gaven zelfs luister aan de films en foto's uit die tijd. Mijn vrouw en ik zijn verstokte rokers geweest, we rookten een pakje per

dag. In de jaren '80 hield ze er ineens mee op, van de ene dag op de andere. Zij kon dat, een vrouw met karakter. Ik heb er langer over gedaan: voor mij waren tekenen en roken onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ik kon niet tekenen zonder sigaretje. Een jaar lang ben ik op de sukkel geweest, de concentratie leek wel zoek. Wat ook meespeelde: ik gaf in die tijd les op Sint-Lucas. Ik keek uit naar het einde van het lesuur om er toch maar eentje te kunnen opsteken: potsierlijk vond ik het. Terwijl ik zo graag les gaf! Zijn rookwaren toen uit mijn tekeningen verdwenen? Nee, eigenlijk niet. Een mens met een pijp in z'n mond vind ik bijna een sculptuur. Die kringelende rook, die sigaret die uitsteekt. Nog steeds stap ik met plezier een echte tabakswinkel binnen. Het decor, de geur, de kleur van de pakjes tabak. Het refereert aan een sfeer die ik zoek, een welbepaalde Hollywood glamour.

Wat mag het publiek verwachten?

"Tekeningen groot en klein, ingelijste affiches waarin rokende mensen voorkomen, al zal je ze soms moeten zoeken. Maar ook, in het midden van de zaal, een levensgrote versie van de Nisiof, de auto die ik meer dan 10 jaar geleden ontwierp maar die nooit bestaan heeft, en waarmee ook niet te rijden valt omdat hij volledig asymmetrisch is. De naam is een spiegelbeeld van en een ode aan mijn favoriete auto-ontwerper Gabriel Voisin. Er zijn maquettes van gemaakt waaronder één in brons – en nu dus ook een in een realistische uitvoering."

Tot slot: wat heeft u met de kleur groen?

Mijn eerste auto was rood. Een mislukte koop, want hij roestte meteen. Mijn tweede auto was een groene Volvo Amazon, een occasie. Een vriend van mij had een soortgelijke wagen in het blauw en stiekem wilde ik dezelfde kleur. Maar gaandeweg ben ik ontzettend van dat groen gaan houden. Op een dag ontdekte ik op een meeting van Amerikaanse auto's een Cadillac in een fantastische tint: *seafoam green*. Een zacht grijsgroen uit de catalogus van General Motors, de stal waartoe ook mijn zwarte Oldsmobile behoorde. Ik heb hem meteen laten overschilderen. Sindsdien is die kleur alomtegenwoordig: in mijn interieur, kleren, werk. Sterker: ik zou geen auto meer kopen die niet groen is. Een gele Maserati, een rode Ferrari: niets voor mij. Als ik moet kiezen en ik twijfel, geen probleem, dan grijp ik resoluut naar mijn favoriete kleur: groen. Het maakt het leven ook wat gemakkelijker. (*lacht*) Veel kans dus dat je mij op de vernissage van 'Smokability' in groene outfit zult aantreffen..."

Meer info: www.nationaaltabaksmuseum.be – 056 95 24 25 of tabaksmuseum@wervik.be